Чоловік собі папугу
Разом з кліткою купив.
Позолочену ту клітку
Аж до стелі причепив.
А папуга, мов сказився,
Не змовкає ні на мить.
Так шалено репетує,
Що аж клітка деренчить.
І сказала кішка сіра,
Що в людей отих жила:
— А мені б отак кричати
Господиня не дала.
Я, буває, тільки нявкну,
Лиш подам свій голосок,
А хазяїн: — Геть за двері! —
А хазяйка — за ціпок.
— Не рівняйся ти зі мною, —
Відповів папуга їй. —
Хто ж ломакою дозволить
Бить по клітці золотій?

Ще чимало є на світі
З привілеями папуг.
Дров, буває, наламає —
І не спікся, не попух,
Ні пір'їночки не втратив, —
І ви знаєте чому?
Дуже високо забрався.
Що ви зробите йому?